

LBRIS

We know
books

AMANDA
QUICK

PÂNĂ CÂND
MOARTEA NE
VA DESPĂRȚI

Traducere din limba engleză
BIANCA MATEESCU

1

– Trebuie să scap de ea, Birch. Nestor Kettering se întinse după sticla de coniac și își reumplu paharul. Nu suport s-o văd pe soția mea. Habar nu ai cum e să locuiești în aceeași casă cu ea.

Dolan Birch își schimbă poziția în scaun, după care își întinse picioarele spre șemineu.

– Nu ești primul bărbat care se căsătorește pentru bani și apoi se pomenește nemulțumit de târgul pe care l-a făcut. Majoritatea soților aflați în situația ta ar încerca să găsească o cale de a coexista cu soția lor. La urma urmei, e ceva destul de obișnuit pentru cuplurile din înalta societate să ducă vieți separate.

Nestor contemplă flăcările vreme de câteva clipe. Dolan îl invitase să bea un pahar de coniac târziu în noapte, după o altă seară petrecută la clubul lor jucând cărți. Și, ca rezultat, în clipa de față, stăteau amândoi în biblioteca micuță, dar elegantă de la vila lui Dolan. Nestor se gândi apoi că probabil ar fi făcut orice ca să evite să se ducă înapoi la propria sa casă de la Lark Street numărul cinci.

Discutaseră pe drum dacă să facă o scurtă oprire la un bordel, dar Nestor nu se arătase prea entuziasmat de idee. Pentru că, la drept vorbind, lui nu-i plăceau deloc bordelurile. Își făcea griji că femeile acelea erau purtătoare de cine știe ce boli. În plus, nu era nici un secret în faptul că prostituatele obișnuiau să le fure clienților ceasurile, acele de cravată și banii.

Așa că prefera ca femeile lui să fie respectabile, virginale și – mai presus de toate – lipsite de legături familiale strânse. Ultimul lucru pe care și-l dorea era să fie confruntat de vreun tată sau de vreun frate furios. Își alegea amantele din rândul fetelor bătrâne ale Londrei – adică

femei inocente și bine-crescute, care erau extrem de recunoscătoare pentru că primeau atenția unui domn.

Și, datorită lui Dolan Birch, în ultimul an, el avusese acces la un „stoc“ stabil de guvernante tinere și atrăgătoare, care îndeplineau criteriile sale. Își pierdea apoi interesul de îndată ce finaliza cucerirea, desigur, dar asta nu reprezenta o problemă. Femeile erau destul de ușor de lepădat. Mai cu seamă că nu îi păsa nimănui ce se întâmpla cu ele.

Vila lui Dolan nu era nici pe departe la fel de mare ca al său, cugetă Nestor, dar i se părea cu mult mai confortabil, de vreme ce prietenul său nu avea nici o soție care să se perinde pe acolo. Dolan moștenise vila după moartea soției sale – o văduvă înstărită. Femeia murise în somn la scurt timp după nuntă – și la puțin timp după ce își schimbase testamentul –, lăsându-i vila și întreaga sa avere frumoșică noului ei soț.

Iar asta îl făcu pe Nestor să cugete că unii bărbați pur și simplu aveau parte de tot norocul din lume.

–Nu știu cât mai pot suporta prezența Annei, zise el. Mai luă o înghițitură mare de coniac, după care lăsă paharul pe masă. Jur că bântuie prin casă ca o fantomă amețită. Apropo, ea chiar crede în spirite, dacă nu știai. Și participă la ședințe de spiritism cel puțin o dată pe săptămână... ba chiar cu o precizie de ceas elvețian. Iar la fiecare lună, sau așa ceva, își căută câte un medium¹ nou.

–Dar pe cine încearcă să contacteze?

–Pe tatăl ei, răspunse Nestor încruntat. Nemernicul care m-a prins în capcana asta cu termenii testamentului său.

–Dar de ce ar vrea să-l contacteze?

–Habar n-am și nu-mi pasă nici cât negru sub unghie. Nestor trânti apoi tare pe masă paharul de coniac. La început, am crezut că o să fie totul extrem de simplu... o mireasă frumoasă, o avere la pachet... și cu asta, basta!

Dolan contemplă gânditor flăcările din șemineu.

–Există mereu un clenci.

–Mda, așa am descoperit.

–Soția ta e foarte frumoasă. Majoritatea bărbaților ar spune că ești extrem de norocos să ai o asemenea femeie în patul tău.

¹ Persoană care poate comunica cu spiritele și poate fi intermediar între ele și o a treia persoană, servind ca legătură între tărâmul celor vii și tărâmul celor morți. (n.tr.)

– Ha! În pat, Anna seamănă izbitor de mult cu un cadavru. E așa rece, că ai zice că e moartă de-a binelea. Și nici nu m-am mai culcat cu ea de când am fost forțat de împrejurări să scurtez luna de miere.

– Miresele caste tind să fie destul de reci. De-aia trebuie seduse.

Nestor pufni disprețuitor.

– Anna nu era virgină când m-am căsătorit cu ea. Presupun că asta a fost un alt motiv pentru care taică-său s-a grăbit așa tare s-o mărite.

Dolan lăasă paharul deoparte și își sprijini coatele pe brațele fotoliului, după care își uni vârfurile degetelor.

– Există o veche zicală care spune că, dacă te căsătorești pentru bani, o să ajungi să plătești pentru fiecare bănuț.

– Nu am cum să scap de ea! Dacă moare, toți banii se duc la niște rude îndepărtate din Canada, și, crede-mă, oamenii ăia abia așteaptă să pună mâna pe moștenire!

– Alții în situația ta ar interna-o într-un azil de nebuni, cugetă Dolan. Dacă este declarată nebună, atunci o să piardă controlul asupra averii.

Nestor mârâi înverșunat și zise:

– Din păcate, taică-său s-a gândit și la posibilitatea asta. Dacă o internez la nebuni, rezultatul e același ca dacă ar muri – toți banii se duc în Canada.

– Te-ai gândit să cumperi sau să închiriezi o casă undeva în provincie și s-o trimiți să locuiască acolo?

– Normal că m-am gândit, răspunse Nestor. Problema e că nu vrea să mi se supună și nu am cum s-o oblig să plece. Zice că nu vrea să trăiască la țară.

– Dar nu iese niciodată în societate.

– Nu, dar majoritatea mediilor ăloră blestemate pe care le vizitează locuiesc la Londra.

– O bătaie bună s-ar putea s-o facă să se răzgândească.

Nestor mârâi din nou.

– Mă îndoiesc de asta, zise scurt și își încleștă pumnul. După cum ți-am zis deja, își controlează singură moștenirea. Și, dacă mă părăsește, poate să ia cu ea toți banii. Fir-ar a naibii! Trebuie să existe o cale.

Dolan rămase tăcut o clipă îndelungată.

– Poate că există, zise el în cele din urmă.

Nestor înlemni.

– Ai vreo sugestie?

– Da. Dar există un preț.

– Bani nu sunt o problemă, răspunse Nestor.

Dolan luă o înghițitură de coniac, după care coborî paharul.

– Întâmplarea face că nu bani vreau la schimb pentru serviciile mele.

Un fior de neliniște îl făcu pe Nestor să rămână tăcut timp de câteva clipe.

– Dar ce vrei?

– După cum știi, sunt om de afaceri. Vreau să-mi extind una dintre afaceri și, din întâmplare, tu te afli în poziția unică de a-mi fi de ajutor.

– Nu pot să-mi dau seama cum, zise Nestor. N-am fost niciodată prea priceput la afaceri.

– Din fericire, eu da, așa că nu o să am nevoie de priceperea ta în afaceri. Celălalt talent al tău este cel de care vreau să mă folosesc.

– Ce alt talent?

– Ai darul de-a fi fermecător și seducător, zise Dolan. Iar abilitățile tale la acest capitol sunt absolut extraordinare.

Nestor respinse afirmația cu o fluturare a mâinii. Dar era adevărat. Avea într-adevăr un dar remarcabil pentru seducție.

– Ce vrei de la mine? întrebă.

Dolan îi explică. Nestor se relaxă. Zâmbi.

– Nu ar trebui să fie nici o problemă, zise el. Și asta e toată plata pe care o vrei la schimb pentru a o îndepărta pe Anna din viața mea?

– Da. Și, dacă o să reușești, voi considera că ți-ai achitat partea.

– Atunci, ne-am înțeles, zise Nestor.

Era pentru prima dată după noaptea nunții sale când întrezărea o licărire de speranță.

2

Ea îi aparținea lui.

El era închis într-o cușcă de mărimea și forma unui sicriu. O exaltare întunecată îi făcea sângele să-i clocotească în vene, ca un drog puternic și îmbătător.

La momentul potrivit, o va purifica pe femeie și se va curăța și pe sine cu sângele ei. Dar noaptea aceasta nu era acel moment. Ritualul trebuia urmat cu sfințenie. Femeia trebuia ajutată să înțeleagă și să recunoască marele rău pe care-l făcuse. Și nu exista nici un profesor mai bun decât frica.

Se cuibări în compartimentul ascuns, ascultând sunetele făcute de persoana care se mișca prin dormitorul aflat de partea cealaltă a peretelui. Exista o crăpătură îngustă în lambriul de lemn. Exaltarea se revărsă din nou prin venele sale când o întrezări pe femeie. Stătea așezată la măsuta ei de toaletă, aranjându-și agrafele în părul castaniu-închis. Era aproape ca și când știa că el o privea și îl tachina intenționat.

La prima vedere, oricine ar fi zis că avea un aspect fizic acceptabil. Doar că el o mai zărise pe stradă înainte de asta și nu fusese deloc impresionat de înfățișarea ei. Era excesiv de înaltă pentru o femeie și pe chip se citeau dovezile incontestabile ale tăriei sale de caracter. Era periculoasă. Și ochii ei tulburători nu făceau decât să-i confirme bănuiala inițială.

Nici nu era de mirare că fusese trimis să o purifice. Din fericire, el avea puterea să o salveze de ea însăși – și să se salveze și pe el în același timp.

Nu era prima femeie pe care o salva. Și poate că de data aceasta se va fi purificat și el.

Ascensorul acela fusese instalat între zidurile groase ale vilei cu scopul de a ajuta o femeie bătrână și infirmă să se deplaseze de la un etaj la altul. Doar că bătrâna murise cu câțiva ani în urmă, iar vila rămăsese în posesia nepoatei și a nepotului ei. Și el aflase din surse sigure că nici unul dintre cei doi nu mai folosea dispozitivul. Iar după ce stătuse închis acolo o perioadă de timp care i se părea echivalentă cu o eternitate, nu-i venea deloc greu să înțeleagă de ce. Aerul dinăuntru era rănced și stătut, și era aproape la fel de întuneric ca într-un sicriu adevărat. *Aproape.*

Totuși, avea libertatea de a folosi ascensorul acela și de a coborî oricând voia. Era operat de o serie de frânghii și scripeti, care puteau fi controlate atât dinăuntru, cât și din afara compartimentului. Știa cum funcționau pentru că avusese mai multe discuții folositoare cu unul dintre numeroșii comercianți care vizitau regulat vila atunci când proprietara pregătea acele petreceri scandaloase pe care le numea *serate*. Dar adevărul era că singura diferență dintre serviciile ei și cele ale unui bordel era aparența respectabilității pe care reușise cumva să o confere adunărilor sociale pe care le organiza.

Iar acel anume negustoraș cu care vorbise îl informase despre utilitatea ascensorului de a transporta lucruri grele între etaje. Și menționase și că femeia nu mai folosea niciodată ascensorul. Pentru că, în mod evident, se temea să nu rămână captivă în cușca aceea metalică.

Femeia se ridică de pe scaunul din fața măsuței de toaletă și ieși din raza lui vizuală. O clipă mai târziu, auzi sunetul înăbușit al ușii dormitorului deschizându-se și închizându-se la loc.

Și apoi liniște deplină.

Împinse laoparte ușa cuștii și deschise panoul din lemn. Lumina candelabrului de perete fusese dată la minimum, dar tot putea distinge conturul patului, al măsuței de toaletă și al garderobei.

Ieși din ascensor. Euforia tumultuoasă pe care o simțea în astfel de momente clocotea din nou în venele sale. Cu fiecare pas al ritualului, se apropia tot mai mult de propria lui purificare.

Timp de câteva secunde prețioase cugetă unde să-i lase cadoul. Pe pat sau pe măsuța de toaletă?

Hotărî apoi că patul era locul cel mai potrivit. Pentru că era cu mult mai intim.

Traversă încăperea, fără să se îngrijoreze prea mult din cauza sunetului înăbușit al pașilor săi pe covor. Știa că invitații începuseră să sosească. Putea auzi clar zarva și forfotul de pe aleea lungă care ducea spre

treptele de la intrare ale vilei Cranleigh. Zăngănitul roților trăsurilor și huruitul copitelor de cai făceau foarte mult zgomot.

Când ajunse în dreptul patului, scoase din buzunarul paltonului săculețul de catifea și plicul cu chenar negru. Deschise săculețul și scoase inelul cu jais¹ și cristal. Era o piesă elegantă de bijuterie *memento mori*², așa că piatra era gravată cu imaginea strălucitoare a unui craniu. Inițialele numelui femeii erau inscripționate în aur pe lateralele emalate în negru: C.L. Se gândi apoi că, atunci când va veni momentul, o mică șuviță din părul ei va fi plasată în medalionul ascuns de sub piatra în formă de craniu. O va adăuga la colecția lui.

Admiră inelul câteva clipe, după care îl strecură înapoi în săculeț. Și apoi așază cadoul pe pernă – acolo ea nu avea cum să-l rateze.

Era mulțumit. Rămase nemișcat timp de câteva clipe, savurând intensitatea intimității aceluia moment. Se afla în cel mai personal spațiu al ei. În camera unde dormea – în locul unde se considera singură și unde fără îndoială se simțea în siguranță.

Dar acel sentiment de siguranță va fi distrus în curând. Ea îi aparținea lui. Doar că pur și simplu nu știa asta încă.

Porni înapoi spre ascensorul ascuns, dar se opri când zări fotografia înrămată de pe perete. Era o reprezentare care o ilustra pe femeie așa cum fusese cu probabil zece ani în urmă – o fetiță de 16 sau 17 ani, la un pas de a înflori ca femeie. Încă nevinovată și neștiutoare. Și totuși, încă de pe atunci exista ceva tulburător în ochii ei.

Era și fratele ei în poză. Părea să aibă în jur de zece ani. Iar cei doi adulți din fotografie erau fără îndoială părinții copiilor. Putea vedea o oarecare asemănare între bărbat și băiețel.

Scoase tabloul din cârligul de pe perete și se grăbi spre ascensor. Păși înăuntru, după care închise panoul de lemn și trase la loc ușa cuștii. Și fu imediat învăluit de un întuneric la fel de desăvârșit precum culoarea pietrei de jais. Dar nu îndrăznea să aprindă o lumânare.

¹ Varietate de antracit, dură, sticloasă, de culoare neagră, folosită la confecționarea unor mărgele. Cunoscut și sub denumirea de „chihlimbar negru“, era folosit preponderent pentru bijuteriile de doliu. În trecut se considera că alungă energia negativă și temerile iraționale, fiind considerat un apărător împotriva „entităților tenebrelor“. (n.tr.)

² În traducere din limba latină: „Adu-ți aminte de moarte!“ Era salutul călugărilor trapiști. La figurat, semnifică un soi de avertisment suprem. În cazul de față, face referire la obiecte folosite în secolul al XIX-lea în ritualul de înmormântare – mai exact, pentru jelirea morților. (n.tr.)

LIBRIS

We know
books

Apucă funiile și răsuflă ușurat când acestea funcționează fără probleme. Și apoi coborî ascensorul până la parter.

Când ieși, se găsi din nou în anticamera micuță din spatele scării servitorilor. Nu era nimeni prin preajmă. Menajera bătrână și soțul ei la fel de vârstnic erau ocupați cu adunarea socială din bibliotecă.

Pe vremuri, când vila găzduise o familie numeroasă și cel puțin doisprezece servitori, i-ar fi fost aproape imposibil să se strecoare înăuntru și apoi să iasă neobservat. Dar în clipa aceea nu mai locuiau acolo decât femeia, fratele ei, menajera bătrână și majordomul.

Își croi drum spre intrarea servitorilor, ieși pe ușă și se făcu nevăzut în grădini. Poarta era încă descuiată, așa cum o lăsase.

Câteva minute mai târziu, dispăru în ceață. Ținea strâns fotografia înrămată în mâna sa înmănușată. Greutatea cuțitului pe care-l purta în teacă pe sub palton îi oferea un sentiment de liniște și siguranță.

Ritualul era aproape complet.

În curând, femeia aceea cu ochi tulburători urma a înțelege că era a lui. Era destinul ei să îl purifice. Era sigur de asta. Conexiunea dintre ei era o legătură care nu putea fi distrusă altfel decât prin moarte.

3

– Doar nu vorbești serios, zise Nestor Kettering cu aroganța rece a unui om obișnuit să primească mereu orice își dorea. Știi că în adâncul inimii încă mă iubești. Nu aveai cum să uiți pasiunea pe care am simțit-o unul pentru celălalt. Niște sentimente așa puternice nu mor atât de ușor.

Calista îl privea din spatele baricadei biroului ei masiv din lemn de mahon. Prin ea se revărsa un amestec de furie și de scepticism.

– Te înșeli. Ai distrus sentimentele pe care le aveam pentru tine acum mai bine de un an, când ai pus capăt asocierii noastre.

– Am fost obligat să-i pun capăt când am descoperit că m-ai mințit.

– Nu te-am mințit niciodată, Nestor. Tu ai crezut că sunt o moștenitoare bogată. Dar, când ți-am explicat cum stau de fapt lucrurile, ai dispărut peste noapte.

– Mi-ai lăsat impresia că ești bine poziționată în societate, spuse Nestor și întinse mâna, arătând ostentativ spre vila impunătoare și grădinile impresionante din jurul ei. Și nu m-ai mințit doar pe mine, ci continui să păcălești societatea respectabilă și pe toți clienții tăi. Adevărul este că te ocupi de negoț, Calista. Și nu poți nega asta.

– Nici nu o fac. Exact la fel cum nici tu nu poți nega că ești căsătorit acum. Ți-ai găsit moștenitoarea pe care o voiai. Du-te înapoi acasă la ea! Nu mă interesează absolut deloc să devin amanta ta.

Se gândi atunci că fusese o mare greșală să accepte să stea de vorbă cu Nestor între patru ochi. Cu trei săptămâni în urmă, îi trimisese un buchet de flori și un bilet în care îi cerea o întrevedere. Gestul lui o luase complet prin surprindere, mai cu seamă că nu mai vorbiseră de aproape un an, dar apoi se adunase și îi dăduse instrucțiuni foarte clare

doamnei Sykes să scape de florile acelea. Și nu-i trecuse nici o clipă prin minte să îi mulțumească pentru cadoul floral.

Al doilea buchet sosise câteva zile mai târziu. Și încă o dată îi spusese menajerei sale să arunce florile la gunoi.

Și, de vreme ce nu îl încurajase în nici un fel, nu se așteptase nicio dată ca Nestor să apară așa la ușa ei, pe nepusă masă. Era un om bogat în momentul de față. Și dacă ceea ce căuta era o amantă, ei bine, atunci existau suficiente femei în Londra dintre care să aleagă.

Când sosise neanunțat – cu puțin timp înainte –, domnul Sykes îl confundase cu un potențial client. Calista cugetă atunci că probabil nu fusese în totalitate vina lui. Pentru că Nestor chiar avea un talent aparte de a convinge oamenii să creadă orice voia el.

Era un bărbat extraordinar de chipeș, cu un aspect elegant, păr blond argintat și ochi la fel de calzi și de albaștri precum cerul într-o zi de vară. Iar, atunci când zâmbea, oricui i-ar fi fost aproape imposibil să-și mute privirea. Dar nu aspectul său era lucrul care-l făcea atât de periculos, ci abilitatea lui de a fermeca și de-a amăgi.

Calista se gândi apoi că era într-adevăr un fel de magician, unul specializat în a frânge inimi și în a distruge visurile oamenilor.

Însă problema cu magicienii era alta. Odată ce știai secretele din spatele trucurilor făcute, fascinația pentru spectacolul în sine dispărea pentru totdeauna. Și, văzându-l din nou pe Nestor după un pic mai mult de un an de la despărțire, nu putea decât să fie recunoscătoare pentru că scăpase ca prin urechile acului. *Și când se gândea că la un moment dat chiar luase serios în calcul să se căsătorească cu el.*

Și totuși, în clipa de față trebuia să găsească o cale de a scăpa de el. Un potențial client legitim urma să sosească în câteva minute. Și nu voia ca Trent Hastings să audă din întâmplare cearta care avea loc în biroul ei. Pentru că știa din surse sigure că scriitorul era un pustnic, care ar fi bătut imediat în retragere dacă ar fi fost martor la o asemenea scenă vulgară.

Nestor schimbă atunci tactica, fără îndoială înțelegând că nu o putea convinge să-și asume vina pentru despărțirea lor:

– Să te părăsesc a fost cel mai greu lucru pe care a trebuit să-l fac vreodată, Calista. Își trecu apoi degetele prin păr și începu să se plimbe de colo-colo prin biroul ei micuț, cu un mers apatic, ce îl făcea să semene cu o felină. Cu siguranță înțelege situația în care mă aflu. Am fost nevoit să mă căsătoresc cu o moștenitoare, de dragul familiei mele. Cu siguranță îți dai seama că nu am avut de ales.

Cândva, privise gesturile dramatice ale lui Nestor și înflăcărea temperamentului său drept dovezi incontestabile ale unui suflet romantic. Îl crezuse un om al cărui spirit era mistuit de pasiuni arzătoare, un bărbat care căuta să aibă cu ea o adevărată legătură metafizică și intelectuală. Dar acum îi era mai mult decât evident că ceea ce confundase în trecut cu pasiune și sentimente intense nu era altceva decât o melodramă superficială. Și fără îndoială la teatru ar fi găsit niște actori mult mai talentați.

Oare ce văzuse la el, în afară de privirea lui arzătoare și de frumusețea aproape poetică, desigur?

– Să știi că înțeleg cu adevărat situația în care te-ai aflat, zise ea. Se uită apoi spre ceas și observă că mai avea mai puțin de cinci minute la dispoziție până la următoarea întâlnire. Trecuse de mult timpul să scape de Nestor. Înțeleg perfect de ce ai vrut să te căsătorești cu mine. Aveai impresia că bunica mea ne-a lăsat o avere considerabilă mie și fratelui meu. Iar când ți-ai dat seama că tot ce mi-a lăsat de fapt a fost monstruoșitatea asta de vilă, nu doar că m-ai părăsit, dar ai fugit mâncând pământul.

Nestor se opri în dreptul ferestrei, își împreună mâinile la spate și lăsă capul în pământ.

– Nu poți să nu recunoști și tu că această căsoaie lasă impresia bogăției.

– Și această impresie îmi este extrem de folositoare în afaceri, zise ea scurt și tăios.

El clătină din cap.

– Nu-mi spune că nu te-ai mai gândit la mine în ultimul an. Eu te visez în fiecare noapte...

– Nu mă gândesc prea des la tine, Nestor, dar, atunci când o fac, îi mulțumesc lui Dumnezeu că ai încheiat asocierea noastră atunci când ai făcut-o. Mi-e groază să mă gândesc ce fel de viață aș fi avut dacă ne-am fi căsătorit.

El se întoarse imediat și îi cercetă chipul cu o privire pătrunzătoare.

– Poate că tu ești mulțumită să duci o viață de fată bătrână, dar eu sunt căsătorit cu o cățea fără inimă, căreia i se pare amuzant să aibă legături amoroase cu prietenii mei, zise el.

– Probabil pentru că suspectează că și tu ai aventuri cu prietenii ei. Nestor oftă prelung și greoi.

– Nu o să neg că ocazional am căutat alinare oriunde am putut. Mă simt singur, Calista. Îmi amintesc cum obișnuiam să râdem